

ΑΠΟ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΩΝ ΚΟΥΡΣΑΡΩΝ

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΚΑΡΑΝΤΙΝΟΣ ΣΤΟ ΑΛΓΕΡΙ

Μία φοβερή μονομαχία.— Κερκελωνίτες και Άλγερίνα.— Η θλιβερή συνοδεία στη φυλακή.— Δραματική συνεδρίασις στο δικαστήριο.— Ο πλοίαρχος της «Λειβαδιάς» αιχμαλώτων.— Μιά διήγησις που φέρνει σε όλους τα δάκρυα.— «Κάμε το καλό και ρίχτε στο γιαλό».— Ο χρυσοστόλιος Βέης της Τύνιδος και ο καπετάν Τζώρτζης κλπ.

Στό Άλγέρι, ένα χινοποικιατικό πρωί του 1745. Η προκυμαία της πόλεως είναι ανάστατη. Παρές πολιτών και μάλιστα ναυτικών, συζητούν για τη σύλληψη ενός Έλληνικού καραβιού, που έγινε την περασμένη νύχτα στο άνοιχτο πέλαγος από Άλγερινούς πειρατές. Οι Έλληνες είχαν άμυνθελ με άντρεία, και μάλιστα είχαν σκοτώσει με τὰ μαχαίρια τους δύο από τους κουρσάρους και πληγώσει άρκετους. Άκρίβως όμως για τούτο ο δόγλος του λιμανιού έπνεε μένεα κατά των Γκιουούδων. Αί άρχαι, συγκεντρωμένοι εκεί, έπερίμεναν τὸ ξεμπαρζάρισμα των αιχμαλώτων για να τους προστατεύσουν από τὴ μουσουλμανική μανία.

Σὲ λίγο μιά μεγάλη βάρκα, με πολλά κουπιά, δίσχιζε γρήγορα τὴ θάλασσα κ' έφερε στην ξηρά τους αιχμαλώτους, φρουρούμενους από Άλγερινούς όπλιμένους σαν άτακούς. Οι Έλληνες, δέκα τὸν άριθμόν, σιβαροί, ήλιοχαμένοι, ήταν δεμένοι με αλυσίδες. Ο λιμενάρχος, μαύρος σαν τὸν Κάιν, τους παρέλαβε και τους ώδήγησε, μέσα από στενούς και λασπομένους δρόμους, στις ύστες και σκοτεινές φυλακές τὸφ φρουρίου, ἐνῶ τὸ φανατισμένο πλῆθος τους έπετροβολούσε ή τους εξούλιζε. Η νύχτη τὸν χροσιανών, που έπιάνοντο τὴν έποχή εκείνη από πειρατές, ήταν γροιστή: κορμάλια ή ισόβια καταναγκαστικά έργα. Και οι δικοί τους στην πατρίδα θά τους έπερίμεναν ματάδες.

Ήταν φυσική λοιπόν ή άπελπισία που ζωγραφίζονταν στὰ πρόσωπα τὸν Έλληών αιχμαλώτων. Ο πλοίαρχος, ως 55 ετών, ήταν ώρατος και σιβαρός άνδρας, γεμάτος ήγεια, τέλειος τύπος θαλασσινοῦ. Τὰ μάτια του και τὰ χαρακτηριστικά του δέν έδειχναν όμως άνθωπο σκληρό, αλλά φανερόσαν ψυχὴ γενναία και γεμάτη καλοσύνη.

Όταν ή θλιβερή συνοδεία τὸν αιχμαλώτων βοήθηκε μπροστά στὰ κάγκελα της φυλακής, οι Έλληνες δὲ μόδεσαν να συγχροτήσουν τὰ δάκρυα. Θυμήθηκαν τὴν πατρίδα τους, τὴν Κερκελονία, όπου τους έπερίμεναν οι δικοί τους να περάσουν μαζί τις χειρτές, ός του άγιασθὸν τὰ νερά. Όλοι κατηγόνο από τὴ Λεβαδιά, τὸν πλούσιο σὲ καρπὸς και άνθη τόπο τὸυ νησιού, με τις ωραίες γυναίκες του και τις γραφικές έξοξές του. Οι Λεβαδιώτες ναυτικοί ήσαν τὸ καιρό της νύχτας, στὰ Καραντινά, έξοτε από τὰ παλιά χρόνια μιά οίκογένεια ιστορική, έχουσα τὴν καταγωγή της από τὸ Βυζάντιο και έγχαταστημένη ἐδώ από τὸν ΙΕ' αιώνα. Ο πλοίαρχος τὸυ συλληφθέντος Έλληνικού πλοίου, Γεώργιος Καραντινός, ήταν απόγονος της μεγάλης αὐτης οίκογενείας.

***

Ύστερ' από λίγες ήμέρες μιά ισχυρὴ συνοδεία ώδήγησε τους αιχμαλώτους στὸ Διοικητήριο. Ήταν ληροί και άδυνατισμένοι. Έπάνω σ' ένα σοφά, μέσα σὲ μιά σάλα στρωμένη με περικονές τάπητες, καθόντανε σταυροπόδι ο Βέης της Τύνιδος, ως έξήνια ετών, με μεγαλοπρεπές έξωτερικό και έπιβλητική φυσιογνωμία. Ήταν ή ήμέρα της δίκες τὸν δυστυχησμένων Λεβαδιών. Ο Βέης άρχισε να παίρνει καταθέσεις τὸν ναυτὸν. Τελευταίος προσήλθε άλυσοδεμένος ο πλοίαρχος. Ο Βέης άμα τὸν αντίκρουσε, ξεκμαε ένα μικρό κίνημα εκπλήξσεως και τὰ μάτια του έτεντώθησαν.

— Πώς λεγεται; ρώτησε.

— Καπετάν Τζώρτζης Καραντινός, άπήνησε ήσυχα ο πλοίαρχος.

Η φλόγα της εκδιήξεως και τὸφ φανατισμοῦ έσβύσθη όλότελα από τὰ μάτια τὸυ Βέη. Με φωνή, που μαρτυρούσε ψυχική ταραχή και σύγχυση περασμένων άναμνήσεων, ρώτησε:

— Έχεις πολλά χρόνια που ταξιδεύεσαι;

— Σαράντα χρόνια. Τὸ πρώτο ταξίδι έκανα με τὸ πατέρα μου στην Άττάλεια, με τὴ φρεγάδα μας, τὴ «Λειβαδιά».

— Σαράντα χρόνια, ε; έμοιροῦσιτε συλλοισμένοι ο Βέης και κοιτάζοντας κάτω. Σου συνέβη τίποτε σοβαρό στὰ πρώτα χρόνια της ναυτικής σου ζωής;

— Ένα φοβερό ναυάγιο στη Μαύρη Θάλασσα και σωθήκαμε μονάχα τρεξί.

— Τίποτ' άλλο σοβαρότερο δὲ θυμάσαι;

Ο καπετάν Τζώρτζης συλλογίζονταν και προσπαθούσε να συνδέσει τις άναμνήσεις τὸφ θαλασσινοῦ του βίου. Από τὴ σιωπή αὐτὴ τὸν έβγαλε ο Βέης της Τύνιδος με μιά τὸν ερώτηση:

— Τὸ κοράβι τὸυ πατέρα σου πιάστηκε ποτὲ από κουρσάρους; Σέβουο καλά και πὲς μου ὄλη τὴν αλήθεια.

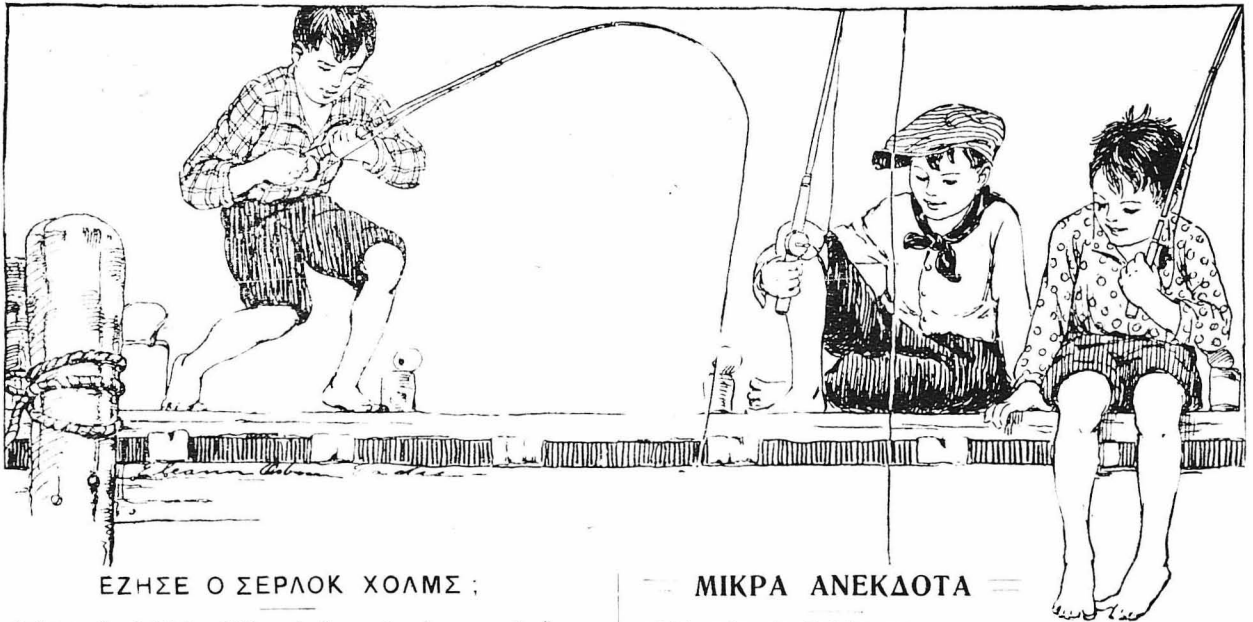
Και ο καπετάν Καραντινός βιάζοντας τὸ μνημονικό του, ανέφερε τὴν παρακάτω ιστορία, χωρίς να ύποψιάζεται τίποτε.

— Θά είναι 35 χρόνια από τότε, ειπε. Ταξιδεύαμε στὰ παράλια της Άφρικής. Τὸ κοράβι μας τὸ ελαιοαχούσε ο μακαρίτης ο πατέρας μου, καπετάν Βερνάρδος, σωστός λυκος της θάλασσας. Μιά νύχτα, ἐνῶ κοιμόμουνα στην καμπίνα, ο πατέρας μου, που ξενοχούσε πάντα στο τμῶνι ξεχώρισε ένα μαύρο σημείο στὸ πέλαγος τὸν ερχοτανα κατὸ πάνω μας. Έτρεξε άμέσως κάτω, μ' άρπαξε και μ' εκλεισε σ' ένα κομφο μέρος. Έπειτα τὸν άκουσα να φωνάζη: «Στ' άρματα παιδιά! Μας εχόντεφαν τὰ σκυλιά! Κλείστε τις πουκαλιόρτες και τ' άμπρία! Άπάνο οι σιάλες». Σὲ λίγο άκουσα φοβερό θόρυβο. Άγριες φωνές, βρισές και βλαστήμιες. Άκουγα χτυπήματα σταθιδόν, τρομπονίες, αλαλαγμούς. Άληθινός πόλεμος, χαλασμός κόσμου. Δέν ήταν ή πρώτη φορὰ που μου συνέβαινε ένα τέτοιο πράμα. Και στὰ Λουδεζάνησα, και στη Μάχη τὰ ίδια πάθαμε και τὴ γλυτώσαμε και τις δύο φορές με τὴ βοήθεια ενός ρουσσίου καραβιού, που έτυχε να περνά από κοντά μας... Σὲ λίγο ο θόρυβος έπαψε και ο πατέρας μου έτρεξε κάτω: «Τὴν εγλύτῶσαμε Τζώρτζη μου, άνεβα να δης. Τὸς εφάγαμε, τὰ σκυλιά. Και τὴ φούστα τους και κείνη τὴν έπήραμε και μὲς ακολουθή δειμένη πίσω. Εῶμη κι' οφρανή... Μας έβοήθησε ή Παλαοκιστή, προσκομὸ τὴ χάρη της! Μονάχα ο κακομοίρης ο γερό—Σπίρος, ο λοιστόμος μας, κι' ο Γιαννακός, ο μάργας, πάνε!... Πάμε να δης». Άνέβηκα στὸ κατάρτομα και είδα παντοῦ άταξία και αίματα. Ματωμένη ήταν κ' ή θάλασσα γύρω, και γεμάτη κομμάτια από ξύλα.

Είχε ξεμερῶσει πιά. Είδα τὴν κουρσάρικη φούστα δειμένη από τὴ πύμνη μας, κι' άπάνο στὸ κάσαρὸ της δέκα μαύρους πορμένους, άλλους πεθαμένους, άλλοι νὸ ψυχομαχοῦν.δ ένας άπάνο στὸν άλλο. Ο πλοίαρχος τότε διέταξε δύο ναύτες να μπουδ στην φούστα να τὴν βουλιάξουν. Οι ναύτες μπήκανε, εξαφνα όμως κάτω, από τὸ άμπριο, άκουσαν παρόνοτα και κλάματα παιδιού. Κατεβήκανε και είδανε ένα παιδί κορημένο εκεί κάτω και δειμένο με αλυσίδα. Οι ναύτες μας τὸ λύσαν άμέσως και τὸ φέρανε στὸν πατέρα μου: «Καπετάνιε, τὸυ είπανε, βρήκαμε τὸτο τὸ άγοράκι». Ήμουο μπροτὰ στὴ σκηνή. Τὸ σκλαβομένο παιδί είχε πρόσωπο συμπαθητικό, ευγενικό έξωτερικό, φαινόταν από καλή οίκογένεια. Είπε τ' όνομά του, μὲ δέν τὸ θυμάμαι πιά. Μου φαίνεται πως μὲς έλεγε ότι οι κουρσάροι τὸ είχαν πάρει σκλάβο, σαν τὸ βρήκανε και κολλημὰ στην άρρογιαλιά, και ότι ήταν παιδί πλουσίου Όθωμανοῦ από τὸ Τούνεζι...

Τὸρα θυμάμαι και τὴ φοβερὴ σκηνή που ακολουθήσε. Εβάλθη τὸυ πατέρα μου και τὸν ναυτὸν να τὸ σκοτώσουν, άλλ' εγὼ δέν άφησα. Τί θέλεις να ζουνε τὰ σκυλιά; μου έλεγαν ὄλοι. Μὲ εγὼ, μπαινόντας μπροστὰ στὸ Τουρκάκι που έτρεπε σύγκοριο, και άπλώνοντας τὰ χέρια μου για να τὸ προστατέψω, ειπα: «Πατέρα τί μὲς φταίει τὸ κακόμοιρο τὸ παιδί; Δυστυχημένο και τὸυτο κι' οι γονεεις που τὸ χάσανε και κλαίνε τούτην τὴν ὄρα. Θά τὸ έχω

ΕΖΗΣΕ Ο ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ :

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Φαίνεται ότι ο Σέρλοκ Χόλμς, ο ήρωας των αστυνομικών έργων του Κόναν Ντόυλ, δεν εινε μυθικό πρόσωπο. Ύπηρεζε κι' αυτό, όπως ύπηρεξαν στην πραγματικότητα και όλοι οι περίφημοι ήρωες των μυθιστορημάτων. Φαίνεται ότι οι «ήρωες» δεν κατασκευάζονται αν δεν δοθῆ ἀφορμή εις τὸν συγγραφέα ἀπὸ ἕνα πραγματικὸν πρόσωπον καὶ ὁ Σέρλοκ, ὅπως ἀπεδειχθῆ, δὲν εἶνε ἀποκλειστικὸς προϊόν τῆς φαντασίας τοῦ Κόναν Ντόυλ.

Ἡ διαφορὰ εἶνε ὅτι ὁ Σέρλοκ Χόλμς δὲν ἦτο ἀστυνομικὸς ἀλλὰ... ἰατρός. Τόσο μεγάλη ὄμως ἦτο ἡ παρατηρητικότης του ὥστε ἀν δὲν ἦτο ἰατρός, θὰ ἐγένετο πρῶτης τάξεως ντεκτερίβ. Ὁ ἰατρός αὐτός ὀνομαζόταν Ἰωσήφ Μπέλι καὶ ἔμενε στὸ Ἐδιμβούργον τῆς Σκωτίας. Ὅταν τὸν ἐπεσκέπτετο ἕνας ἀσθενὴς κατώφθωνε νὰ μαντέψῃ τὴν ἡλικία του, τὸ ἐπάγγελμά του, ἀν ἦτο ἔγγαμος, ἐάν ὑπέφερε στὸν βίον του καὶ ἕνα σοφὸ ἄλλα πράγματα πού ἀφίναν κατάλληλο τὸν ἀσθενή. Πολλοὶ τὸν ἔπαιρναν γιὰ μάγο.

Ἡ περιπέτειες τοῦ Σέρλοκ Χόλμς, τίς ὁποῖες ἔγραψε ὁ Κόναν Ντόυλ, ἔκαμε μεγάλο κρότο στὴ ἐποχὴ του. Ὅταν ὁμοῦ ὁ Κόναν Ντόελ κουρασθεὶς πλέον νὰ ἐρευρίσκῃ φανταστικὰς ἱστορίας γιὰ τὸν ἥρωα ἀποφάσισε «νὰ τὸν κηδεύσῃ», ὁ κόσμος δολόκληρος διαμαρτυρήθηκε γιὰ τὸν πρόωγο θάνατο τοῦ δημοφιλοῦς ἥρωος. Πολλοὶ μάλιστα τοῦ θεωροῦσαν τὸν Σέρλοκ Χόλμς πραγματικὸ πρόσωπο, ζήτησαν νὰ παρακολουθήσουν τὴν κηδεῖα του!

~~~~~
 φίλο καὶ σύντροφο, θὰ τὸ κάνουμε, χριστιανὸ. Μὴ, γιὰ τὸ Θεό, τὸ σκοτώσετε!...» Μὰ οἱ ναῦτες μας ἦταν ἐρεθισμένοι κι' ἀδιαφοροῦσαν στὰ παιδικὰ μου παρακάλια κι' ἐτοιμάζονταν νὰ τὸν θανατώσουν.

Τότε ἐκεῖνο τὸ κακόμοιρο μ' ἀγάλλισε κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ, ἐκλαιγα κι' ἐγὼ, κι' ἔτσι πέσαμε γονατισμένοι μπροστὰ στὸν πατέρα μου. «Ἐ φτάνει πιά, ἔχουνε καὶ δουλειά, εἶπε ὁ πατέρας μου. Ἀφήστε το. Ἀς ζῆσῃ, γιὰ τὸ χαιρὶ τοῦ Τζώρτζη!... Οἱ ναῦτες κατέβασαν τὰ κεφάλια κι' ἐφύγανε... Ἐτσι λοιπὸν, γλώττωσα μιὰ ζοῆ ἀπὸ βέβαιο θάνατο, καὶ ἦμουν εὐχαριστημένος. Ὅχι ὁμοῦ καὶ τὸ καυμένο τὸ σζλαβάνι. Αὐτὸ ἀποτραβιότανε σὲ μιὰν ἄκρη κι' ἐκλαιγε τὴν δυστυχία του. Κόντευε ν' ἀρρωστήσῃ ἀπὸ τὴ λύπη του γι' αὐτὸ, ὕστερ' ἀπὸ λίγες μέρες τὸ ξεμπαράραμε σ' ἕνα περιγιάλι, γιὰ νὰ πᾶν στὸν τόπο του... Ἀπὸ τότε δὲν εἶμεθα τίποτα γι' αὐτὸ. Ποῦς ξέρει ἀν ζῆ ἀκόμη...»

— Ζῆ καὶ τὸ θυμάται πάντα καὶ στέκει μπροστὰ σου, Τζώρτζη μου ὁ παλιὸς μικρός σου φίλος πού ἔσωσες. Τὸ καλὸ πού ἔκανες δὲν τὸ ἔροξες στὸ γιάλο ἀλλὰ στὴν καρδιά μου. Καὶ νὰ τώρα πού ὁ Θεὸς τόφερε νὰ στὸ ξεπληρώσω!..

Καὶ ὁ χρυσοστόλιτος Βῆς τῆς Τύνιδος κατέβηκε ἀπὸ τὸ σοφᾶ κι' ἀγάλλισε τὸν πλοίαρχο Καραντινὸ. Ἡ σκηνὴ ἦταν συγκινητικὴ. «Ὅλοι ἔλγαν. Ἡ δικαστικὴ συνεδρίασις εἶχε μεταβληθῆ σὲ δράμα. Σ' ἕνα νεῦμα τοῦ Βῆς οἱ στρατιῶται ἔλυσαν τὰ δεσμὰ τῶν Ἑλλήνων ναυτῶν καὶ τοῦ πλοίαρχου των. Διαταγαὶ ἐκτακτῆς φιλοξενίας ἐδόθησαν ἀμέσως. Ἡ πόλις ἐπῆρε γιορτάσημ ὄψι. Λουτὰ ἐδέχτηκαν τὰ κουρασμένα μέλη τῶν αἰχμαλώτων κι' ἐτοιμαστήκαν γι' αὐτοὺς πλοῖσια τραπέζια. Ὁ Βῆς, οἱ συγγενεὶς του, οἱ φίλοι του ἐγέμισαν μὲ δῶρα τὸ Κεφαλλοῦντικο καράβι. Καὶ ὅταν ἦρθε ἡ ὥρα νὰ φύγουν γιὰ τὴν πατρίδα τους, ὁ ἀποχωρισμὸς τοῦ Βῆς καὶ τοῦ Καραντινοῦ ἦταν συγκινητικώτατος...»

Σήμερα, ἕνας Καραντινός, ἀπόγονος τοῦ Καπετὰν Τζώρτζη, ἔχει ἕνα θαυμάσιο κομπολόι ἀπὸ γιούσουρι, δῶρο τοῦ Βῆς τῆς Τύνιδος στὸν προπαπότη του.

Ἔδῃ πρὸς τὴν Σελήνην !

Ἐνας περίφημος ποιητὴς σεληνολάτρης ἔγραψε κάποτε μιὰ ἐξωφρενικὴ Ἔδῃ στὴ σελήνη πού ἄρχιζε ἔτσι :

Χαῖρε, ὁ ἀργυρὴ Σελήνη, ἐδεογέτωια τοῦ ἀνθρώπου, χαῖρε ! Στὴ δόξα σου γράφω αὐτὴ τὴν Ἔδῃ, γιατί ἐσὺ μᾶς φωτίζεις, τὴν νύχτα, ὅταν κυρίως χρειάζομαστε φῶς, ἐνῶ ὁ μωρός ἀδελφός σου ὁ Ἥλιος μᾶς παρουσιάζεται τὴ μέρα, ἅπὸν ἰπάσχει ἀπθονο φῶς καὶ ἡ παρουσία του εἶνε ἐπιτελῶς περιττὴ !...
 ***

Ἡ Φιλοσοφικὴ λίθος

Μιὰ μέρα ἕνας ἀλχημιστὴς παρουσιάστηκε στὸν Πάπα Λέοντα τὸν 10ον καὶ τοῦ ζητοῦσε ἀμοιβή, γιατί καθὼς ἔλεγε, εἶχε ἀνακαλύψει τὴν φιλοσοφικὴν λίθον.

— Καὶ σὲ τί θὰ σοῦ χρησιμεύσῃ ἡ φιλοσοφικὴ λίθος : τὸν ρώτησε ὁ Λέων.

— Στὸ νὰ κατασκευάσω χρυσόν.

— Πᾶρε λοιπὸν τὸ βαλάντιον τοῦτο, ἀπήτησε ὁ Πάπας, δίνοντάς του μιὰ χρηματοσακούλα μεγάλη, ἀλλὰ ἀδεια, γιὰ νὰ βάλῃς μέσα τὸν χρυσόν πού θὰ φτιάσῃς.

Μιὰ γνώμη τοῦ Βολταίρου

Κάποτε ὁ Βολταίρος μιλώντας μ' ἕναν του φίλο γιὰ κάποιον ἄσημο καὶ ἀγράμματο ποιητὴ, ἀπὸ τοὺς ἀποίους ὑπῆρξαν ἀφθονοὶ τότε στὴ Γαλλία, εἶπε μερικὰ καλὰ λόγια γι' αὐτόν. «Περίεργο, τοῦ εἶπε τότε ὁ φίλος του, ἐνῶ αὐτός ἔδου σταθεὶ διαλαλεῖ ὅτι δὲν ἀξίζει τίποτε, ἐσὺ μιλάς γι' αὐτόν εὐνοϊκά :

— Ἴσως ν' ἀπατώμεθα καὶ οἱ δυο, ἀπήτησε ὁ Βολταίρος.
 ***

Σοφὴ συμβουλή

Εἶπαν κάποτε σ' ἕναν φιλόργουρο πού εἶταν πολὺ φλύαρος :
 — Βάλε τὰ λεφτὰ σου στὸ στόμα σου καὶ τὴν γλώσσα σου στὴν χαρτοσακούλα σου !...»
 ***

Ἡ προτομὴ τοῦ Γκάρρικ

Ὁ ἀγγλὸς ἠθοποιὸς Γκάρρικ ἦταν διάσημος γιὰ τὴν φιλοχρηματία του. Ἐνας φίλος του, ὁ κομικὸς ποιητὴς Φούτ, εἶχε βάλει τὴν προτομὴ τοῦ Γκάρρικ στὸ γραφεῖο του.

— Εἶνε πολὺ κοντὰ στὰ χεῖματά σας, τοῦ εἶπε μιὰ μέρα ἕνας κοινός καὶ τῶν δύο φίλων, ὁ Τζόνσον.

— Naί, ἀγαπητὴ μου, ἀλλὰ καθὼς βλέπεις, δὲν ἔχει χεῖρα, ἀπήτησε ὁ Φούτ.
 ***

Ὁ χρυσὸς βουῆς

Σὲ μιὰ συναναστροφὴ γίνονταν λόγος περὶ μεταμηνχώσεως. Κἀποιοι οἰκονομολόγος θέλοντας νὰ πωλήσῃ πνεῦμα, λέγει :

— «Ἐγὼ ἐνθυμοῦμαι ὅτι ἦμουν ὁ χρυσοῦς βουῆς».

— «Δὲν ἐχάσατε παρὰ μόνον τὸ χρύσωμα» τοῦ ἀπαντᾶ ἕνας ἄλ' τοὺς παρευρισκομένου.
 ***

Μιὰ φράσις

Ἐνας πολιτικὸς ἔλεγε τὸ 1866, τὴν ἐποχὴ τῆς Κρητικῆς Ἐπαναστάσεως : «Αἱ σγέσεις μας μετὰ τῆς Τουρκίας ἐψυχράνθησαν. Μήπως θὰ τὰς θεμαγῆν τὸ πυροβόλον ;».